

[Viggo Starcke.]

følge af krigen, det er givet, og Danmark har haft store vanskeligheder som følge af det tyske overfald, men til trods for dette var Danmark et af de lande, der slap mest uskadt gennem krigen. Jeg udbeder mig den højtærede formands tilladelse til et kort citat, selvom det er skibsreder A. P. Møller, jeg citerer:

„Så længe vi modtager Marshallhjælp — egentlig almisser fra et folk, som selv er højt beskattet og ret hårdt spændt for —, kan Danmarks økonomiske bæreevne slet ikke bedømmes. Landet har til dato i direkte Marshallhjælp modtaget 213,2 mill. dollars eller over 1 milliard kr.“

Vi har under den nuværende regering haft tre milde vintre på rad, hvor store brændselsmængder og store fodermængder er sparet, og hvor byggeriet kunne have floreret, hvis den højtærede minister Kjærboel havde forstået sit job. Vi har haft to usædvanlig rige høstår, et tredje rigt høstår tegner sig forude, og vi har modtaget 1000 mill. kr. i Marshallhjælp. Alligevel klynker og piber regeringen med tomme kasser, tomme lommer og tomme hjerner, en politisk konkursbegæring, det hårdeste mistillidsvotum, som nogen regering nogensinde har udstedt til sin egen politik. Dette betyder jo simpelthen, at alle naturens velgerninger og hele det danske folks dygtige arbejdsindsats ganske er blevet opsuget og neutraliseret af regeringens politik og dens skadelige indflydelse. (*Socialministeren* [Strøm]: Var det et citat?). Ikke det sidste, det er mit eget.

Det har sikkert ofte slået den højtærede statsminister, at der måtte være noget galt et sted ved privatkapitalismen, privatmonopolismen, den gamle konservatisme og venstres pseudoliberalisme, fordi følgerne var fattigdom, bolignød, periodisk arbejdsløshed, stigende skatter, stigende renter og stigende gæld. Men har det aldrig slået den højtærede statsminister og den høje regering, at der også må være noget galt ved socialdemokratiet, statssocialismen, statskapitalismen og planøkonomien, kort sagt ved deres egne teorier? For følgerne har været en yderligere forværring på alle disse punkter. Vi har stadig bolignøden, fattigdommen og elendigheden imellem os.

Formanden for det københavnske boligudvalg, direktør Rosenstand, fortalte den 19. maj til „B. T.“, at der stadig er ca. 10.000 københavnske familier, som søger lejlighed gennem boligudvalget. Til dem må lægges de mange, der står opført på ventelister hos private husejere, ejendoms-

selskaber og sociale boligselskaber, og hvor mange tusinder det er, ved man ikke. Masser af unge mennesker, som gerne vil gifte, kan ikke få lejlighed. Masser af enlige mennesker lever endnu i håbet om at få deres eget lille hjem. Masser af arbejdere kunne i 20'erne bygge deres eget hus; i dag har de meget vanskeligt derved. Regeringen har selv kvalt det private byggeri med papirer, attester, unfair konkurrence fra det offentlige side og velmenende boligministre. Det offentlige byggeri har ikke kunnet løse opgaven, i hvert fald har folk vanskeligt råd til at bo i de dyre huse, som er blevet resultatet.

Friheden, som de fattige og arbejderne engang længtes efter, og som socialdemokratiet troede på, ser regeringen nu på med væmmelse. Jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at citere eine grausame Salbe fra den højtærede statsministers tale i Aarhus i søndags. Der udtalte den højtærede statsminister følgende frihedsfjendske ord:

„Principiel liberalisme betyder nok demokrati i forfatningen, men fåmandsvælde på det økonomiske område, det betyder nok politisk frihed, men økonomisk udbytning og undertrykkelse, det betyder nok politisk ligeret for arbejderen, men økonomisk trældom og afhængighed i praksis.“ Citat sluttet!

Se, den meget reaktionære opfattelse, der her kommer til orde, er åbenbart en opfattelse, som statsministeren og regeringen meget længe har haft, men endnu ikke har turdet komme frem med. Men nu kom det altså, nu ser vi absolutismen tone frem i al sin magt og væld.

Må jeg her citere den berømte Schweizer-økonom, professor Röpkes ord.

Formanden: Det ærede medlem må begrænse sine citater.

Viggo Starcke: Det er det, man kalder berettiget retorsion. Professor Röpke siger:

„Efter at kommunismen står tilbage som den eneste alvorlige forkæmper for totalitarismen, skulle man tro, at verden, som var blevet klogere gennem smertelige erfaringer om den brune variant, ville vise sig mere utilgængelig overfor den røde variants kneb og forførelseskunster.“

Disse ord sigter på kommunismen. Men selvom socialdemokratiet og kommunismen er vidt forskelligt orienteret i det udenrigspolitiske spørgsmål, og selvom de varierer meget både i tempo og metoder, så har de åbenbart de samme indenrigspolitiske mål,